

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. J.**, zast. JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, se sídlem Praha 5, Kořenského 15, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2011, čj.: 078054/2011/KUSK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy ze dne 1.6.2011, č.j.: 078054/2011/KUSK se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Louňovice ze dne 4.3.2011 č.j. 57/2011-2, kterým jí bylo uloženo ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí odstranit překážku na veřejné přístupné účelové komunikaci na pozemku p.č. 173/2 v obci a k.ú. Louňovice.

V odůvodnění žalovaný k jednotlivým důvodům uvedeným v odvolání mimo jiné uvedl, že Obecní úřad Louňovice se podrobně zabýval jednotlivými relevantními body uvedenými v písemném stanovisku žalobkyně a vypořádal se s nimi v odůvodnění rozhodnutí. Účastníkům řízení byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci. Účastníci

nevyužili této možnosti, a tudíž nedošlo podle žalovaného k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., jak uvádí žalobkyně.

Dále žalovaný poukázal na to, že komunikace se podle údajů katastru nemovitostí nachází na pozemku p.č. 173/2 v obci a k.ú. Louňovice. Parcela je charakterizována jako „ostatní plocha-ostatní komunikace“ a je ve vlastnictví žalobkyně. Z tohoto zápisu podle žalovaného vyplývá, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. je vlastníkem účelových komunikací právnická nebo fyzická osoba. Většina těchto komunikací je přímo ze zákona přístupná veřejnosti. Výjimkou jsou pouze komunikace v uzavřených areálech. Žalovaný také uvedl, že účelovou komunikací se příslušná část pozemku stává přímo ze zákona, pokud je využívána jako dopravní cesta pro vozidla a chodce a slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Účelová komunikace nemusí být nijak zpevněná. Postačí, je-li znatelná v terénu. Může být ve vlastnictví kohokoliv, tedy i soukromé osoby. Tato osoba je povinna strpět užívání cesty veřejností, i když je tím její vlastnické právo k pozemku nepochybně omezeno. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 22 Cdo 1868/2000 žalovaný konstatoval, že vlastník účelové komunikace nesmí bez povolení silničního správního úřadu bránit užívání cesty pro účely dopravy. Vlastnické právo majitele pozemku je omezeno tím, že musí strpět obecné užívání pozemní komunikace a umožnit tak veřejný přístup. Pokud účelové komunikace jsou mimo uzavřené prostory nebo objekty a nebyly zařazeny do sítě místních komunikací, jde o veřejně přístupné účelové komunikace. O vzniku komunikace není třeba vydat žádné správní rozhodnutí. V mnoha případech na ni nemusí být vydáno ani stavební povolení či kolaudační rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 5 As 20/2003-64 žalovaný upozornil i na skutečnost, že ze zákona nevyplývá, že by musela být zapsána jako komunikace v katastru nemovitostí.

Podstatné podle žalovaného je především to, zda jde o zřetelnou cestu, která je prokazatelně určena k užívání vozidla a chodci pro účely dopravy (pozemní komunikací může být i cesta určená k užívání pouze vozidly-např. dálnice- nebo pouze chodci-např. chodník pro pěší. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.2.2006, sp.zn. 22Cdo 1173/2005 byla-li účelová komunikace zřízena nepochybně za souhlasu předchozího majitele pozemku, není její existence vázána na souhlas současného majitele.

Obecní úřad Louňovice podle žalovaného správně posoudil existenci veřejně přístupné účelové komunikace jako otázku předběžnou a toto řádně odůvodnil.

Žalobkyně v žalobě vyslovila pochybnost, zda rozhodnutí prvního stupně, potvrzené napadeným rozhodnutím žalovaného, je vydáno kompetentním orgánem a zda tedy není od počátku nicotné. Podle žalobkyně ve smyslu ust. § 40 odst. 1, 5 zákona č. 13/1997 Sb. vykonává působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací obec v přenesené působnosti, nikoli obecní úřad, který rozhodnutí vydal.

Žalobkyně také v žalobě mimo jiné uvedla, že je vlastníkem pozemku parc. č. 173/2 v k.ú. Louňovice, obec Louňovice. Vlastnictví k ideální polovině pozemku žalobkyně nabyla vlastnickou restitucí, ke sjednocení vlastnictví pak došlo uplatněním práva na druhou polovinu pozemku restituční náhradou za jiný pozemek, který nemohl být žalobkyni vydán. Se žalovaným se žalobkyně shoduje v tom, že pozemek je v katastru nemovitostí historicky veden jako ostatní plocha-ostatní komunikace. Žalobkyně v žalobě připustila, že v souvislosti s údržbou pozemků sousedících s pozemkem parc. č. 173/2 mohlo dojít i k částečnému rozorání pozemku parc.č. 173/2 v části podél lesa, tj. podél pozemku parc. č. 657/2, kde hranice obou pozemků jsou v terénu nejasné. Pokud podle žalobkyně k rozorání pozemku

parc. č. 173/2 došlo, stalo se tak jen v podélném směru a rozhodně nikoli napříč, ani v celé šíři a rozhodně ne v celé ploše pozemku parc. č. 173/2. Obec Louňovice dne 13.12.2010 vyzvala žalobkyni k uvedení pozemku do původního stavu pro neoprávněný zásah do místní účelové komunikace, a to aniž by obec Louňovice jako místně příslušný silniční správní úřad zahájila jakékoli řízení a aniž bylo doloženo, že rozorání proběhlo skutečně na předmětném pozemku. Výzvě nepředcházelo žádné místní šetření s účastí žalobkyně. Obecní úřad Louňovice, aniž by žalobkyni seznámil s podklady pro rozhodnutí, dne 4.3.2011 rozhodl, že na pozemku parc.č. 173/2 je veřejná účelová komunikace a nařídil žalobkyni odstranění pevné překážky, spočívající v rozorání pozemku.

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný na odvolací námitky žalobkyně z podstatné části nereagoval vůbec, ve zbytku pak způsobem, se kterým žalobkyně nesouhlasí.

Podle žalobkyně se žalovaný ve svém rozhodnutí měl také zabývat námitkami ad II. A f), kdy žalobkyně napadá úřední postup z důvodu, že správní úkony byly učiněny bez její účasti a ani o nich nebyla vyrozuměna. To se týká jak údajného místního šetření ze dne 10.11.2010, tak ústního jednání obecního úřadu ze dne 1.2.2011, o kterém byl sepsán protokol, o němž se žalobkyně dozvěděla až nyní z odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Podle žalobkyně si měl být žalovaný vědom také rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 39/2009, ve kterém Nejvyšší správní soud rozorání cesty řešil jako uzavření komunikace ve smyslu ust. § 42a odst. 1 písm. a) resp. § 42b odst. 1 písm. a), což podle žalobkyně není v souladu s nekonkrétním tvrzením žalovaného, že ustálená judikatura se vyjádřila v tom smyslu, že rozorání cesty je nutno považovat za pevnou překážku ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. l) a § 42b odst. 1 písm. l). Žalobkyně má za to, že žalovaný při posuzování její námitky, že na místní komunikaci nebyla umístěna pevná překážka, vychází z nesprávného právního posouzení věci.

Žalobkyně má dále za to, že se žalovaný s její námitkou nepřiměřenosti zásahu do jejích soukromých práv a rozporu rozhodnutí orgánu prvního stupně s veřejným zájmem ochrany životního prostředí v rozhodnutí ani náznakem nevypořádal, a proto je žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

Žalobkyně také uvedla, že dle tvrzení žalovaného se obecní úřad Louňovice podrobně zabýval jednotlivými relevantními body, uvedenými ve stanovisku a vypořádal se s nimi v odůvodnění rozhodnutí. Neuvedl však podle žalobkyně, které z cca 60 uplatněných námitek a stanovisek žalobkyně má pod označením „relevantní“ na mysli, jak se s nimi podle jeho názoru orgán prvního stupně vypořádal a proč jde o postup správný, a které námitky relevantní nejsou a proč se s nimi orgán prvního stupně vypořádávat nemusel.

Podle žalobkyně také žalovaný nic neuvedl k tomu, jak a na základě čeho dospěl k závěru, že účastníkům byla poskytnuta příležitost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, ani z čeho usoudil, že ji účastníci nevyužili. Žalobkyně připomněla, že v odvolání namítala jak skutečnost, že orgán prvního stupně se s jejími námitkami nevypořádal, resp. vůbec se jimi nezabýval, tak výslovně zdůraznila, že možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nedostala.

Žalobkyně má dále za to, že žalovaný nijak nereagoval na její námitky, že v daném případě souhlas restitučního vlastníka neexistuje, přičemž naopak je proti užívání cesty soustavně vlastníkem brojeno a že komunikační potřeba cestou na pozemku žalobkyně ani zdaleka není nutná a nenahraditelná, tedy že na pozemku žalobkyně neexistuje veřejná účelová komunikace.

Žalobkyně poukázala rovněž na to, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že orgán prvního stupně existenci veřejné účelové komunikace posoudil správně jako předběžnou otázku. Podle žalobkyně pak řešení existence určitého právního vztahu v rámci jiného řízení ve smyslu ust. § 142 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. není řešením předběžné otázky ve smyslu § 57 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. a neznamená to, že by účastníkům tento

předmět řízení neměl být oznámen se všemi procesními důsledky z toho vyplývajících, tzn. možností uplatnit v této dílčí věci stanoviska, námitky a navrhnout důkazy. Absenci tohoto procesního postupu žalobkyně ve svém odvolání rovněž namítala, žalovaný však k námitce nereagoval. Žalobkyně má za to, že žalovaný nereagoval na tvrzení žalobkyně, že deklaratorní část řízení nebyla účastníkům oznámena, tedy nebyli v této věci ani vyzváni k uplatnění námitek a předložení důkazů, nehledě k tomu, že v řízení zahájeném ex officio k omezení vlastnického práva občana očekával správní úřad prvního stupně od účastníka dokazování neexistence nějaké skutečnosti.

Závěrem žalobkyně konstatovala, že celkem k patnácti námitkám uplatněným v jejím odvolání se žalovaný nevyjádřil vůbec.

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval žalobními body, přičemž navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ve správním spise se mimo jiné nacházejí pro danou věc podstatné tyto dokumenty: Oznámení Obecního úřadu Louňovice o zahájení správního řízení ve věci odstranění pevné překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci ze dne 4.2.2011, č.j.: 57/2011; stanovisko žalobkyně k tomuto oznámení ze dne 22.2.2011 vč. přílohy, kterou tvoří 3 kopie fotografií a 61 problémových bodů k posouzení a zodpovězení v řízení; zápis z místního šetření ze dne 28.2.2011; rozhodnutí Obecního úřadu Louňovice ze dne 4.3.2011 č.j.: 57/2011-2, odvolání žalobkyně ze dne 17.3.2011 proti tomuto rozhodnutí Obecního úřadu Louňovice, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2011 č.j.: 078054/2011/KUSK.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle § 40 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. státní správu ve věcech dálnice, silnice, místní komunikace a veřejné účelové komunikace vykonávají silniční správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy a spojů, krajský úřad a obecní úřad obce s rozšířenou působností a celní úřad. Působnost silničního správního úřadu vykonávají v rozsahu stanoveném tímto zákonem též obce v přenesené působnosti.

Podle § 40 odst. 5 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb. obce vykonávají působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací.

V dané věci Obecní úřad Louňovice svým rozhodnutím ze dne 4.3.2011 č.j.: 57/2011-2 v prvním výroku uložil žalobkyni odstranit překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemku parc. č. 173/2 v obci a kat. úz. Louňovice a zachovat veřejný přístup a obecné užívání pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace a to tak, že stav pozemku parc. č. 173/2 v obci a kat. úz. Louňovice bude upraven zpět do původního stavu plné sjízdnosti, průjezdnosti a schůdnosti v celé jeho délce, tzn. bude upraven do stavu před jeho rozoráním vlastníkem pozemku a svými parametry bude odpovídat vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. V druhém výroku bylo vysloveno, že na

pozemku parc. č. 173/2 v obci a kat. úz. Louňovice existuje pozemní komunikace-kategorie účelová komunikace, která je přístupná veřejnosti - a to od nepaměti až do dnešního dne. Důvodem správního řízení zahájeného z moci úřední a vydání předmětného rozhodnutí o odstranění překážky byl podle správního orgánu zájem obecného užívání uvedené účelové komunikace veřejností a zachování komunikační průjezdnosti. Žalobkyně v žalobě vyslovila pochybnost, zda rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno kompetentním orgánem, přičemž odkázala na ust. § 40 odst. 1,5 zákona č. 13/1997 Sb. Z výše uvedeného ustanovení § 40 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. pak je zcela zřejmé, které orgány jsou silničními správními úřady, které vykonávají státní správu. Podle odst. 5 písm. c) cit. ustanovení pak působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací vykonávají obce. Nicméně je třeba dodat, že podle ust. § 61 odst. 1 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb. přenesená působnost ve věcech, které stanoví zvláštní zákony, je v základním rozsahu svěřeném obci vykonávána orgány obce určenými tímto nebo jiným zákonem nebo na základě tohoto zákona; v tomto případě je území obce správním obvodem, podle ust. § 109 odst. 3 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb. obecní úřad vykonává přenesenou působnost podle § 61 odst. 1 písm. a) s výjimkou věcí, které patří do působnosti jiného orgánu obce a podle ust. § 111 odst. 2 cit. zákona všechny písemnosti vyhotovené orgánem obce v přenesené působnosti orgánů obce, s výjimkou nařízení obce, se v záhlaví označují slovy "Obecní úřad" ("Městský úřad", "Úřad městyse") s uvedením názvu obce, městyse nebo města. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že námitka žalobkyně není důvodná, když vzhledem k uvedenému je zřejmé, že rozhodnutí silničního správního úřadu, kterým je obec, je vydáváno orgánem obce, kterým je obecní úřad.

Žalobkyně také namítala, že nebyla seznámena s podklady pro rozhodnutí. Podle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí sice uvedl, že účastníkům byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci, nicméně účastníci nevyužili této možnosti a tudíž nedošlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Žalovaný blíže nekonkretizoval kdy, jak a čím byla dána možnost účastníkům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci samé a ze správního spisu tuto skutečnost nelze zjistit, neboť neobsahuje žádný dokument o tom, že by žalobkyně byla správním orgánem vyzvána, aby se vyjádřila ve smyslu citovaného ustanovení. Soud tedy shledal důvodnou námitku žalobkyně a přisvědčil žalobkyni v tom, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. má účastník řízení právo vyjádřit se bezprostředně před vydáním rozhodnutí ke všem shromážděným podkladům a je povinností správního orgánu, aby účastníkovi uplatnění tohoto práva umožnil.

Žalobkyně měla za to, že žalovaný na odvolací námitky žalobkyně nereagoval vůbec, ve zbytku pak způsobem, se kterým žalobkyně nesouhlasí.

Uvedla, že žalovaný shrnul, že jako pevnou překážku nelze definovat pouze takovou věc, která je pevně spojena s vozovkou, že rozorání povrchu účelové komunikace lze považovat za překážku, způsobitou bránit oprávněným uživatelům účelové komunikace v jejím řádném užívání a také přitom uvedl, že v tom smyslu se vyjádřila i ustálená judikatura Nejvyššího soudu. Podle žalobkyně chybí konkrétní judikatura, kterou žalovaný neuvedl. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že správní orgán měl konkrétně uvést judikaturu, kterou měl na mysli, nicméně její neuvedení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, a proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobkyně také namítala, že se žalovaný měl zabývat také námitkami ad. II. A f), kdy žalobkyně napadá úřední postup z důvodu, že správní úkony byly učiněny bez její účasti a ani o nich nebyla vyrozuměna. To se pak týkalo údajného místního šetření ze dne 10.11.2010, tak ústního jednání obecního úřadu ze dne 1.2.2011, o kterém byl sepsán protokol, o němž se žalobkyně dozvěděla až z odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Tuto námitku shledal soud důvodnou, neboť žalobkyně ve svém odvolání ze dne 17.3.2011 proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítala, že pokud bylo provedeno dne 10.11.2010 za přítomnosti řady úředních osob na jejím pozemku nějaké šetření, což se dozvěděla až z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jednalo se o postup protiprávní, protože nebyla o tom nikdy informována ani jako vlastník pozemku, ani jako účastník řízení. Žalobkyně rovněž uvedla, že jí není známo, zda byl v rámci tohoto šetření pořízen nějaký protokol, pokud ano, nemohla se k němu vyjádřit. Žalovaný na tuto její námitku uvedenou v odvolání v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nereagoval, čímž se stává rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Konstatoval pouze zasedání ze dne 1.2.2011, na kterém se Obecní úřad Louňovice zabýval otázkou obecného užívání účelové komunikace na pozemku p.č. 173/2 v obci Louňovice, přičemž o ústním jednání souvisejícím s řízením v dané věci byl sepsán protokol. S tímto protokolem pak žalobkyně nebyla seznámena, dozvěděla se o něm prakticky až z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť jí nebyla dána možnost ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. seznámit se s podklady pro rozhodnutí, čímž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

Žalobkyně má za to, že žalovaný při posuzování její námitky, že na místní komunikaci nebyla umístěna pevná překážka, vychází z nesprávného právního posouzení věci. Soud nesdílí názor žalobkyně. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na ust. § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., zabýval se i tím, že jako pevnou překážku nelze definovat pouze takovou věc, která je pevně spojena s vozovkou, neboť to by byla příliš úzká definice přičítící se smyslu tohoto institutu a vysvětlil, proč rozorání účelové komunikace lze považovat za překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci, když uvedl, že tato forma překážky je způsobilá bránit oprávněným uživatelům účelové komunikace v jejím řádném využívání.

Dále má žalobkyně za to, že žalovaný se s její námitkou nepřiměřenosti zásahu do jejích soukromých práv a rozporu rozhodnutí orgánu I. stupně s veřejným zájmem ochrany životního prostředí v rozhodnutí ani náznakem nevypořádal. Tuto námitku shledal soud důvodnou. Žalobkyně ve svém odvolání uvedla, že vedení komunikace po zbývajících částech pozemku parc. č. 173/2 podél hranice katastrálního území obce Louňovice neodpovídá požadavkům dotčených orgánů státní správy v působnosti ochrany životního prostředí, pokud jde o podmínky provozu na komunikaci a její údržby z důvodu bezprostředního sousedství s hranicí lesa a z toho vyplývajících omezení. Faktickým dopadem tohoto rozporu podle žalobkyně je závěr, že rozhodnutí, jímž byla existence komunikace v předmětné trase deklarována, není pouze neoprávněným a nepřiměřeným zásahem do vlastnického práva, ale vystavuje žalobkyni odpovědnostním vztahům, které nelze po ní spravedlivě požadovat. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se s námitkou žalobkyně tak, jak ji uvedla ve svém odvolání nezabýval a na ni nereagoval, což činí napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

Žalobkyně také připomněla, že v odvolání namítala skutečnost, že orgán I. stupně se s jejími námitkami nevypořádal resp. vůbec se jimi nezabýval. V odvolání žalobkyně uvedla, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán připustil, že obdržel od žalobkyně dne 24.2.2011 písemné stanovisko s přílohami, aniž však dostatečně odůvodnil, jak se s podstatnou částí uplatněné argumentace žalobkyně vypořádal. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí

žalovaný pak uvedl, že žalobkyně zaslala správnímu orgánu své písemné stanovisko dne 24.2.2011 a že Obecní úřad Louňovice se podrobně zabýval jednotlivými relevantními body uvedenými v písemném stanovisku žalobkyně a vypořádal se s nimi v odůvodnění rozhodnutí. Podle tvrzení žalobkyně v žalobě pak žalovaný neuvedl, které ze cca 60 uplatněných námitek a stanovisek žalobkyně má pod označením relevantní na mysli, jak se s nimi podle názoru orgán I. stupně vypořádal a proč jde o postup správný, a které námitky relevantní nejsou a proč se s nimi orgán I. stupně vypořádávat nemusel. Soud má v této věci za to, že žalovaný na nekonkrétní námitku žalobkyně uvedenou v jejím odvolání v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval a s ní se vypořádal, a proto nelze mít námitku žalobkyně, že v tomto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, za důvodnou.

Žalobkyně také namítala, že žalovaný nijak nereagoval na její námitky a to, že v daném případě souhlas restitučního vlastníka neexistuje, přičemž naopak je proti užívání cesty soustavně vlastníkem brojeno, a že komunikační potřeba cestou pozemku žalobkyně ani zdaleka není nutná a nenahraditelná, tedy že na pozemku žalobkyně neexistuje veřejná účelová komunikace. I tato námitka žalobkyně je důvodná, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nijak na námitky žalobkyně uvedené v jejím odvolání ohledně neexistence souhlasu restitučního vlastníka, brojení současného vlastníka proti užívání cesty a že komunikační potřeba cestou na pozemku žalobkyně ani zdaleka není nutná a nenahraditelná opět nijak nereagoval.

Podle žalobkyně žalovaný nereagoval ani na její tvrzení, že deklaratorní část řízení nebyla účastníkům oznámena, tedy nebyli v této věci ani vyzváni k uplatnění námitek a předložení důkazů. I tuto námitku shledal soud důvodnou, neboť žalovaný opět na uvedenou námitku žalobkyně v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nereagoval.

Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, www.nssoud.cz, nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to zpravidla nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů /§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s./. Z rozsudku Vrchního soud v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 – 23 pak vyplývá, že odvolací orgán je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu a je-li to nutné, řízení doplnit, popřípadě zjištěné vady odstranit. Z odůvodnění jeho rozhodnutí pak musí být seznatelné, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesílané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zrušil. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o podané žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný s takovým projednáním věci vyjádřili souhlas. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobkyně advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a částka 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je daňový poradce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady řízení tedy činí celkem 7.808,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona štěpinová